

[Socialministeren]

en meget god idé, hvis vi kunne have en mere ensartet udvikling i driftsudgifterne på dette område. Man kan selvfølgelig godt have nogle relativt lave tal for forældretakster, bag hvilke der gemmer sig nogle meget høje driftsudgifter, som jeg nævnte for Rødovres vedkommende. De skal jo også betales af skatteborgerne. Til syvende og sidst er det afgørende, hvor meget familien kommer til at betale i de enkelte ydelser og dermed også i den skat, man skal præstere. Det synes jeg nok er værd at huske på.

Og så vil jeg godt svare på den debat, der udviklede sig om min kritik af den offentlige debat om daginstitutionstaksterne.

For det første må formanden for socialcheferne naturligvis sige lige nøjagtig, hvad der passer ham. Det sagde jeg også i mit tidligere indlæg. Det, jeg egentlig ankede lidt over, var, at når personer med den placering udtaler sig på den måde, kan de blive misbrugt. Det var det, de blev i Lørdagskanalen. Det er meget sjældent, at jeg – jeg tror aldrig nogen sinde jeg har gjort det før i folketings – har taget til genmæle over for behandlingen af et anliggende som dette. Jeg vil gerne indsnævre det for at undgå nogen som helst misforståelser, til alene at gå på TV, som i tre-fire udsendelser, senest i lørdags, har givet misinformation om, hvad der sker på dette område. Det er der behov for bliver sagt, for det er ikke i overensstemmelse med de almindelige alsidighedsregler i Danmarks Radio.

Jeg er da i øvrigt enig med fru Aase Olesen i, når hun taler om kritikken, at der naturligvis altid er kritik. Det er ikke kritikken, der generer mig, det er kun fejloplysninger, der generer mig. Jeg er sikker på, at vi er i stand til at leve med kritikken, den må enhver regering naturligvis være i stand til at leve med.

Må jeg sige til hr. Tinning, at citatet fra statsministerens tale dækker naturligvis over, at dér, hvor mennesker kan klare sig selv, skal de ikke kunne få penge fra de offentlige kasser, f.eks. via kontanthjælpen. Det ligger ganske klart i udtalelsen, og det er sådan set en parallel til den udtalelse, jeg havde i mine afsluttende bemærkninger før. Jeg tror, det er meget afgørende at få ændret forholdene sådan, at den kategori forsvinder ud af systemet. Det er det, der er min baggrund for at tro på en større forståelse for det sociale sik-

ringssystem i fremtiden. Der er en meget nøje sammenhæng i disse ting.

Jeg vil godt om fripladsgrænserne sige til hr. Tinning, der siger, at her optræder jeg som en rigtig studepranger, at han jo kan kalde det, hvad han vil, men at jeg er nødsaget til at give folketingsbesked – det har alle regeringer før den regering, jeg er medlem af, også været nødsaget til at gøre – og at man får stillet nogle beløb til rådighed, man skal gennemføre nogle besparelser, og forudsætningen for at kunne gøre godt på fripladsgrænseområdet er, at vi får gennemført nogle besparelser. Det har den tidligere regering også været nødsaget til, og det er vel baggrunden for, som jeg nævnte det, at socialdemokratiske regeringer siden 1970 kun har forbedret fripladsgrænserne to gange, nemlig i 1976 og i 1979.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Jeg skal bare sige til socialministeren, at man får ikke nogen bred forståelse for det sociale bistandssystemets nødvendighed, hvis man fører sig frem med en udokumenteret hetzagtig påstand om bistandssystemet. Så får man det ikke. Det ved socialministeren, og det ved statsministeren. Enhver ved, at der, når statsministeren holder sin såkaldte åbningstale, er offentlighed på. Når så statsministeren med en flot håndbevægelse siger at vi ikke kan blive ved i samme omfang som før med at betale til mennesker, som egentlig skulle kunne klare sig selv, ligger der dér en påstand om, at det sociale bistandssystem er sådan indrettet, at vi går og betaler til mennesker, som godt kunne klare sig selv. Der siges ikke noget om, hvem det er, ikke noget om, hvordan det er, og ikke noget om omfanget af det. Bare et almindeligt lille løft til hetzen om, at der er nok nogle, der er mange – for andet siger dette jo heller ikke – der går og nasser på det sociale bistandssystem. Det var det, jeg angreb, og det vil jeg blive ved med at angribe. Hvis ikke socialministeren vil tage afstand fra det – det er jo ikke noget, statsministeren har skrevet alene eller har ansvaret for alene, idet jeg går ud fra, at den tale må være godkendt i en eller anden sammenhæng, hvor også socialministeren findes – bidrager det lige præcis til at